

Příběh o Karkulce a vlkovi

brozkeff

29.9.2006

Vlahý podzimní podvečer.

Procházel lesem. Byly tomu již tři dny, kdy naposledy dostal něco do žaludku.

Hlad. Nesnesitelný hlad. Jediná myšlenka, která mu zůstala v hlavě.

Hledal příležitost. Příležitost, jak se opět nažrat.

*

„A teď vám povím jedno tajemství, děti.

Jednou se narodil vlk, který se naučil mluvit. Dnes se vědci tuto legendu snaží všemi prostředky zpochybnit a umlčet, tento příběh je v současné době to jediné, co tuto událost dokumentuje. Pamatujte na to, a vykládejte ho i vašim dětem. Třeba někdy nadejdou světlejší časy, kdy bude možno otevřeně a bez obav říct, *i zvířata jsou inteligentní bytosti.*“

*

Přiblížil se k cestě.

Lidský pozorovatel by si všiml oranžového zapadajícího slunce v dáli na obloze, mlžného oparu u země, vlka, čekajícího u cesty a slyšel by tiché šumění lesa.

Vlk slyšel více.

Blížící se kroky a k tomu tlumený zpěv.

Nečekal dlouho. Brzy již v dáli zpozoroval mladou dívku s červeným šátkem na hlavě a košíkem v ruce, prozpěvující si a cupitající po cestě směrem k chaloupce.

K chaloupce na mýtince, kde věděl, žije stařena.

Zanedlouho se dívka přiblížila.

*

O několik okamžiků později by lidský pozorovatel měl šanci spatřit scénu, jak dívka s červeným šátkem a košíkem plným dobrot stojí na lesní cestě, a baví se s něčím, co připomíná vlka.

Zaslechl by možná i otázky, co tak mladá dívka dělá v lese sama, jestli se nebojí, kam jde a jak se jmenuje.

Možná by zaslechl i tichou odpověď - *Karkulka. Červená Karkulka.* „Jdu za babičkou do chaloupky na mýtince, potěšit ji a donést jí něco dobrého k snědku.“

*

Šance. Jedinečná šance.

Slušně poděkoval, rozloučil se. Rozběhl se do lesa.

Mladá Karkulka nemohla ani v nejmenším tušit vlkovy úmysly.

Nemohla to v té době tušit ani stařena v chaloupce na mýtince

*

Proběhlo to rychle. Minutu, maximálně dvě. Stařena nedostala žádnou šanci. V dobré víře otevřela vrátka, mysluje si, že Karkulka již přišla.

Karkulka to nebyla. Byl to někdo docela jiný.

*

Moment překvapení stačil, aby celou stařenu spolkl. Měl hlad, neměl čas sousto žvýkat.

To mu však nestačilo. Ve skříni objevil šátek. Ten si dal na hlavu a vymyslel ten nejdůmyslnější plán, který kdy nějakého vlka na světě napadl.

*

Karkulka se blížila. *Cítil* to. Jemné záchvěvy země i přibližující se popěvek nějaké písničky to dokazovaly.

Lehl si do postele, pohodlně se uvelebil.

Nečekal dlouho.

Zaklepání. Další zaklepání.

„Karkulko, pojd' dál.“

Otevřela. Vstoupila dovnitř.

„Blíž.“

Přišla až k posteli.

Uvědomil si právě nastalou situaci, jak tragikomické to celé bylo. Kdyby jeho hlasivky dokázaly stvořit zvuk, definovatelný jako „d'ábelský smích“, určitě by ho v tento okamžiku samovolně stvořily.

Vlčí hlasivky tento zvuk vytvořit neumí. Plán tak naštěstí nebyl narušen. Dívka ovšem celou situaci začala komplikovat i tak. Připadalo jí podezřelé, proč má „babička“ tak velké oči, tak velké uši; dokonce se podívovala nad tím, co se stalo, že leží v posteli, když posledně byla tak čilá.

Na všechny zákeřné otázky se mu podařilo úspěšně odpovědět. Na poslední otázku, jestli nemá nějak velké zuby, odpověděl tím nejvýmluvnějším způsobem. Spolkl ji, stejně jako stařenu o několik okamžiků předtím.

Konečně se pořádně najedl. Už se cítil sytý.

*

„Kdyby tohle byla pohádka, řekla bych vám, děti, že od té doby žil Vlk št'astně až do smrti. Jenomže...“

*

...to by se do děje nesměl zapojit Myslivec.

Tento myslivec si zrovna usmyslel, že přijde navštívit stařenku. Dokonale tím tak zkazil vlkovy plány.

*

Zaklepání. Další zaklepání.

Tohle se nemělo stát! Ležel na posteli, hledaje rychle nějaké nouzové únikové řešení.

Na žádné nepřišel.

To byla osudová chyba, která způsobila konec inteligentních vlků na Zemi.

*

„Víte, ten myslivec totiž na vlkův podvod pochopitelně neskočil. A co udělal? Doslova ho umlátíl, milé děti - no jen si to představte - potom tomu chudákovi rozpáral břicho, vytáhl jeho večeři - stařenku i dívku - získanou tak sofistikovanou metodou, a místo toho mu naplnil břicho kamením. Když se pak vlk probudil a dostal žízeň, sehnul se k vodě, to kamení ho převážilo a tak se utopil.“

Takže po mě teď nechtějte, děti, abych řekla, že všichni žili šťastně až do smrti. To by přece bylo nefér vůči tomu vlkovi, ne? Jeho zvířecí instinkty přece nemůžeme brát jako zločin! Kromě toho, kdo tu byl na Zemi dřív: lidé nebo vlci?“